

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Svithiod

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Svithiod", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 373. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid90765.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Svithiod

Efteraarserindringer fra en Sommerreise i Sverrig i Aaret 1836.

374

Indledning

Sydvesten skjuler Himlen tykt med Skyer,
I Rusk og Regnfog over Heden flyer;
Den brune Ørken som et Hav henbølger.
I Lyngens Læ sig Hedelærken dølgjer;
For Blæstens Tryk sig Enbærbusken dukker;
Den gule Egepurl tungsindigt sukker.
Det er saa livløst i den store Ørk,
Og Jord og Himmel lige taus og mørk.
Hvor est du, Irisk! Hedens Sangerfugl?
Har du hos Lærken fundet dig et Skjul?
Hvor er min Lyngspurv? Ogsaa du paa Flugt?
Ak! alle reiste, eller Nebbet lukt!
Hvad flaggred' hist bag Espens tynde Grene?
En fremmed Fugl? - Jeg er dog ei alene -
En Reisende maaskee? Hvorfra? hvorhen?
Dit Navn? - "Morkulla" * - Ah! min svenske Ven!
Velkommen hid fra dine Fødeegne!
Hvor eviggrønne Fjelde trindt omhegne
De lune Dale; hvor paa Klippesengen
Sig Elven skynder ned til Blomsterengen;
Hvor Vinden dybt i Naaleskove suser,
Saugmøllen klapper, Fossen vildt nedbruser;
I Granen skoggrer Skovens Konge, Tiuren;
Og Droslen synger Elskovssang i Furen -
Du kjære svenske Fugl! velkommen her!
Har Du en Hilsen med fra dine Skjær,
Hvor ogsaa jeg har været? - Men du iler
Til milde Syd, og bort med Vinden piler.
Reis du mod Syd! Jeg vender mig mod Nord.
En Digtets Glæde i Erindring boer.
Blæs fort, Novemberstorm, med Slud og Taage!
Kald kun til Vintersøvn! Min Sjæl skal vaage.
Mens vildt du hviner udi Tagets Skjæg,
Og med dit Regnslag pidsker Hyttens Væg -
Tænd, Phantasie, din magiske Laterne!

* - 375

Rommeliklint

Jeg drømmer tidt endnu, jeg er i Sverrig:
Snart ager jeg paa liden Gumpekærre
Igjennem Skaanes skønne danske Egne;
Snart gynger jeg i hine Kæmpevogne*
I mørke Skov ad Fjelde op og ned;
Snart seiler jeg til *Haga* eller *Carlberg***
Med M. og E. og I. og R. og T.
Med alle dem, hvis Navne jeg bevarer
I øm og uudslettelig Erindring.
Rødbened *Kulla**** smidsker ved at høre
Mit danske Maal, idet hun gumler paa
Sit svenske *Betel** og med lange Tag
Roer Baaden frem. Snart staaer jeg paa Dampskibet,
Hvis Mølleværk med Brusen og med Banken
Mig bærer ogsaa op og ned ad Bjerge;
Nu over Vand, og atter, som *Skibladner*,
Hen over Land. *Her* springer kunstig Fos
Fra Slusens Bund; *der* tordner højt Naturens -
Troldhættan mellem sine Klippemure.
Saa gjør jeg ofte Reisen om igjen;
Men neppe oftere end til det Bjerg,
Som hæver høit sig over Skaanes Sletter -
Rommeliklint. Det ligner *Himmelbjerg*
I Frastand seet; og det er ogsaa lyngklædt;
Og der er Skov omkring og blanke Søer;
Og over vide Marker tæt bebygte
Jeg øiner *Lundekirkens* Tvillingtaarne,
Og tykkes, det er Viborg. - *Der er Sundet*,
Med sine Masteskove; *der er Malmøe*
Og Kjøbenhavn - see Begges Kirkespire

* * * *
--- 376

Staae ganske nær hverandre, ret som Master
Paa eet og samme Skib.
Ak! denne Hede,
Som dækker Bakkerne trindt neden om mig,
Den er jo jydsk som Fuglen, * der beboer den.
Den blomstrer alt: de brune Riis besprænges
Med Lyserødt; Guldblommen** pipper frem
Fra mørke Grund, og smiler til Blaaklokken,
Der nikker venligt med sit faure Hoved.
Men tys! jeg hører Gossens Smeld og Piben
Igjennem Tænderne*** - alt ruller Kærren -
Alt ligger nu det skaanske Himmelbjerg
Langt bag mig; og et andet nærmer sig,
Og reiser sine mørke Klippemasser

* * * *
--- 377

Karup

Jeg drømte tidt i Sverrig, jeg var hjemme
Her i mit lyse Hjem, hvor trindt og vidt
Den store Slette strækker sig og mødes
Med Himlen dybt udi den fjerne Kiming.
Snart pløied' jeg mit velbekjendte Lynghav

Med sine Høie, hvor de Gamles Aske
I Graasteensgraven hviler. Snart jeg stod
Udi den grønne Dal, hvor Floden glider
Blandt Siv og Rør sin stille Vei til Havet.
Snart var jeg i min Egelund, og lytted'
Til Fuglesang; og snart jeg fured' Søens
Det klare Vandspeil i sin brune Ramme.

Saa drømte jeg, og vaagned' mellem Fjelde
I mørke Naaleskov ved Fossens Bulder,
Ved Hamres Klappren eller og ved Klengen
Af svenske Tunger, fjernt fra elskte Hjem
Og fjernt fra mine Elskede i Hjemmet.
Men ogsaa vaagen drømte stundom jeg
Den søde Drøm; naar Bladeskove mødte
Mit glade Blik, naar blandt lyngklædte Bakker
Jeg vandred', eller i græsklædte Enge:
Dog meest naar mine nye svenske Venner
Fik mig i Troen: at jeg var i Danmark.

I Læ af *Hallandsaas* en herlig Slette
Udbreder sig, besaaet med Bønderhuse
Og Herregaarde; Kirkespiir frempippe
Fra Løvtrælunde; store Hjorde græsse
I Engene, hvor mellem Eliehækker
Foruden Larm de klare Bække gaae.
Og under Bjerget tæt ved Landeveien
Vi har en Bye saa yndig og saa venlig;
Den hedder - *Karup*. Ah! det Navn har og
En venlig Klang. Jeg har jo og et *Karup*
Bag jydsk Hederyg; skjøndt ej saa smukt
378 Som dette svenske, Malerpenslen alt
Afbildede til Pryd for Kongesale. *

Mit er kun lidet, heelt foruden Træer,
Og Kirken uden Spiir. Adspredte ligge Dets Lyngtagshytter i de gule Sande. **
Det har sin Bæk; men dybt den skjuler sig
Imellem mørke Banker, og med Murren
Den skynder sig fra Ørken ned til Havet.
Men jeg har kjendt det siden jeg var lille;
Mit Barndomsøje tidt har søgt og fundet
Den hvide Kirkegavl fjernt udi Heden,
Hvor ikkun den, og enkelt Kæmpehøi,
Gav Blikket Hvile. Kjær er derfor *Karup*
Bag *Jyllands Aas*, og kjær skal *Hallands* vorde